

Priče braće Grimm

BAKA ZIMA

Živjela nekoć jedna udovica, koja je imala dvije kćeri. Jedna je bila lijepa i marljiva, a druga ružna i lijena. Ona je puno više voljela ružnu i lijenu, jer je to bila njezina vlastita kćer, dok je druga kćer obavljala sve poslove i bila pepeljuga u kući. Sirota bi djevojka svakog dana morala sjesti na široku cestu pokraj velikog zdenca i tako dugo prestati, dok joj iz prstiju ne bi potekla krv. Jednoga dana dok je tako prela i sam kalem se zakrvario. U želji da ga ispere, djevojka se nagne nad zdenac, kad joj kalem ispadne iz ruke i nestane u zdencu. Djevojka je zaplakala i potrčala maćehi ispričati svoju nevolju. Maćeha ju je jako grdila i nemilosrdno joj naredila: "Tebi je kalem pao u zdenac, pa ga ti i izvadi." Djevojka je tada otišla do zdenca i nije znala što joj je činiti. Od pustog straha ona skoči u zdenac po kalup. Onesvijestila se, a kad se probudila i došla k sebi, našla se na jednoj lijepoj livadi. Obasjano suncem, na livadi je raslo tisuću vrsta raznog cvijeća. Djevojka se ogledala i krenula dalje, dok nije stigla do jedne peći pune kruha. Iz peći je čula kako kruh doziva: "Ah, izvadi me, izvadi me, inače ću izgorjeti, već sam odavno pečen." Ona je pristupila peći, te kruhove pekarskom lopatom jednog za drugim sve izvadila. Tada se uputila dalje, dok nije došla do stabla punog jabuka, koje je zvalo: „Stresi me, stres me, mi jabuke smo sve dozrele.“ Dok je stresala stablo, jabuke su padale kao kiša i niti jedna nije ostala visiti na grani. Djevojka ih sve sakupi na hrpu i krene dalje. Konačno je stigla do jedne male kuće. Van iz kuće gledala je stara žena. Imala je tako velike zube, da se djevojka bojala i htjela je pobjeći. Ali ju stara žena dozove: „Zašto se bojiš drago dijete? Ostani kod mene. Ako ćeš sav posao u kući savjesno uraditi, dobro ćeš živjeti. Moraš samo dobro paziti i moj krevet uvijek dobro urediti. Jastuke moraš tako dobro protresati, da svuda naokolo leti perje, a kad leti perje, onda na svijetu pada snijeg. Ja sam baka Zima.“ Starica je tako lijepo govorila, da se djevojci srce stisnulo, te je pristala i počela joj služiti. Sve je radila na staričino zadovoljstvo. Uvijek je tako snažno protresala njezin krevet, da je naokolo letjelo perje kao što lete snježne pahuljice. Jer je doro radila, dobro je živjela. Nikada nije čula ružnu riječ i svaki dan je za nju bilo i kuhanog i pečenog jela.

Ali, nakon što je tako provela neko vrijeme kod bake Zime, postala je ipak žalosna. U početku ni sama nije znala što joj to nedostaje, dok napokon nije shvatila, da se želi vratiti svojoj kući.

Iako joj je ovdje bilo tisuću puta bolje nego li kod kuće, ona je čeznula za svojim domom. Konačno se odluči i baki Zimi reče: "Plačem za svojim domom. Lijepo mi je, ovdje dolje, kod tebe, ali ipak ne mogu dulje ostati. Moram se vratiti gore k mojima." Na to joj baka Zima odgovori: "Svidja mi se, da se želiš vratiti kući. Jer si mi tako vjerno služila, sama ću te gore ispratiti." Uzela ju je za ruku i dovela do velike kapije. Kapija se otvorila, i u času kada je djevojka zakoračila k izlazu po njoj je počela padati gusta kiša zlatnika, koji su je sasvim prekrili.

"To je za tebe, jer si bila tako marljiva", rekla je baka Zima i dade djevojci kalup, koji joj je jednoć pao u zdenac. Zatim su se vrata zatvorila, i djevojka se našla gore na svijetu, nedaleko od majčine kuće. Kada je došla u dvorište, na zdencu je stajao

pjetao i kukurikao:

„Ku-ku-ri-ku, ku-ku-ri-ku,
Nasa zlatna djevojka je opet tu.“

Djevojka tada udje u kuću kod majke. Ugledavši ju tako prekrivenu zlatom, i majka i sestra su ju objeručke primile.

Djevojka je ispričala sve što je doživjela. Kad je majka čula, kako je stekla to veliko bogatstvo, poželjela je i drugoj, ružnoj i lijenoj kćeri istu sreću. Sada se ona morala sjesti na zdenac i presti, a da bi njezin kalup postao krvav gurnula je ruku u trnje i tako se ubola u prst. Zatim je bacila kalup u zdenac i sama skočila u nutra. I ona je dospjela na lijepu livadu i po istoj stazi krenula je dalje. Kada je stigla do peći, kruh je opet dozivao: „Ah, izvadi me, izvadi me, inače ću izgorjeti, već sam odavno pečen.“ Ali lijena djevojka je odgovorila: „Ništa si ne želim manje nego uprljati se“, i krene dalje. Uskoro je stigla do stabla s jabukama, koje je zvalo: „Ah, stresi, stresi me, mi jabuke smo već sve dozrele.“ Ali ona je odgovorila: „Još bi mi samo to trebalo, da mi neka jabuka padne na glavu“, i ode dalje. Kada je stigla pred kuću od bake Zime, nije se bojala, jer je već čula o njezinim velikim zubima i bez ustručavanja je stupila kod nje u službu. Prvi dan se prisilila i bila je marljiva. Poslušala je baku Zimu, kad bi joj nešto rekla, jer je mislila na zlatnike, koje će dobiti. Ali već drugi dan je počela ljenčariti, a treći još više i onda više uopće nije željela u jutro ustati. Niti krevet nije baki Zimi uredjivala kako je trebalo. Jastuke nije protresala i perje nije uopće poletjelo. Baka Zima je postala ubrzo umorna i otkazala joj je službu. Ljenivici je to bilo pravo. Mislila je na kišu od zlata, koja će pasti. Baka Zima ju je isto dovela do kapije, ali kada je stupila u nutra, umjesto zlata se na nju izlio kotao pun smole. „To je nagrada za tvoj rad“, rekla je baka Zima i zatvorila kapiju. Ljenivica je potpuno pokrivena smolom stigla kući, a kad ju je ugledao pjetao počeo je kukurikati:

„Ku-ku-ri-ku, ku-ku-ri-ku,
Naša prljava djevojka je opet tu.“

Smola se na njoj čvrsto zalijepila i nitko ju nije mogao skinuti za cijelog njezinog života.